

SĂRBĂTOAREA SFÂNTULUI TEODOSIE ÎNTEMEIETORUL VIEȚII DE OBȘTE LA PATRIARHIE

Luni, 11/24 ianuarie 2022, Patriarhia a prăznuit sărbătoarea Sfântului Teodosie Întemeietorul Vieții de Obște la Sfânta Mănăstire închinată lui în deșertul Iudeii, între Beit Sahour și Lavra Sfântului Sava.

La această sărbătoare, Biserica și în special Biserica Ierusalimului pomeneste faptul că Sfântul Teodosie s-a născut în Mogarissos din Capadocia și a venit în Țara Sfântă în anul 451 d.Hr. Inițial a devenit călugăr într-o mănăstire din regiunea Ierusalimului, numită Ikelia. A trăit în nevoințe aspre, în tăcere, rugăciune și post în deșertul Iudeii, până când călugării din deșert l-au recunoscut ca om al virtuților și luminat și i-au cerut să se ocupe de îndrumarea lor spirituală într-o Sfântă Mănăstire.

Căutând locul unde să întemeieze Mănăstirea, Dumnezeu i-a descoperit zona din care magii s-au întors în țara lor, după ce s-au închinat Pruncului nou-născut, Hristos Cel născut în trup. Sfântul a întemeiat acolo o Mănăstire, care a devenit treptat un Coenobium, cuprinzând patru Biserici și patru sute de călugări, care trăiau după regulile vieții de obște; rugăciune obștească, muncă obștească, mese obștești, ascultare față de egumen, până când vor fi pregătiți să intre într-un stil monahal mai dificil, cel al călugărilor de Lavră. În această Mănăstire, munca era o ascultare esențială, prin care călugării susțineau un cămin pentru săraci și un cămin pentru cei bătrâni și neputincioși. Prin urmare, Mănăstirea avea un rol social și ținea și o școală pentru educarea călugărilor. Aceasta a fost Mănăstirea Patriarhilor Ierusalimului, a Sfinților Modest și Sofronie și a scriitorului Limonariului, Ioan Moshu.

Sfântul Teodosie era din același loc, colaborator și susținător al Sfântului Savvas. Acești doi mari Părinți au lucrat la unison pentru a stabili Doctrina hristologică a Sinodului al IV-lea Ecumenic de la Calcedon (451 d.Hr.), potrivit căreia Hristos are un singur ipostas și două naturi, cea divină și cea umană. Aceasta era împotriva doctrinei monofiziților care denaturau învățătura Bisericii.

Sub conducerea Sfântului Teodosie în viața coenobitică, Mănăstirea a avut un rol semnificativ, împreună cu Lavra Sfântului Sava, pentru dezvoltarea monahismului și pentru predominarea Doctrinei Ortodoxe între secolele al V-lea și al VII-lea.

Câțiva ani între timp a existat un declin din cauza invaziilor. La începutul secolului al XX-lea, călugării cretani Galaction și Leontie au venit să trăiască acolo. Pe la mijlocul secolului al XX-lea, binecuvântatul Mitropolit Bartolomeu al Madabei, originar din Krini (Asia Mică), a construit o nouă biserică deasupra ruinelor celei anterioare, în centrul mănăstirii. El a fost succedat de binecuvântatul Arhimandrit Iachint și, în jurul anului 1965, de actualul egumen, Arhimandritul Ieroteu, care slujește acolo de peste 40 de ani. Arhimandritul Ieroteu a lucrat mult la renovarea Mănăstirii, construind o nouă aripă și a protejat proprietatea acesteia cu multe osteneli și eforturi.

La această Mănăstire istorică, Preafericirea Sa a oficiat o priveghere de toată noaptea avându-i drpet împreună-slujitori pe ÎPS Arhiepiscopi Aristarh al Constantinei, Teodosie al Sevastiei și Filumen al Pellei, Ieromonahii aghiotafiți, Evdochim, Ignatie și Yusef, Arhidiaconul Marcu și Ierodiaconul Evloghie, răspunsurile la strană fiind date de ierodiaconul Simeon și de domnul Gotsopoulos.

Înainte de Sfânta Împărtășanie, Preafericirea Sa a ținut următoarea predică:

„Veselește-te pustiu însetat, să se bucure pustiu; ca și crinul să înflorească. Și va înflori și se va bucura pustiu Iordanului și mărirea Libanului se va da lui și cinstea Carmelului; și poporul meu va vedea slava Domnului, strălucirea Dumnezeului nostru” (Isaia 35, 1-2), spune Profetul Isaia.

Iubiți frați întru Hristos,

Cucernici Creștini

Lumina cea adevărată, Duhul Sfânt, care a fost văzut sub formă de porumbel la râul Iordan, ne-a adunat pe toți în acest sfânt lăcaș de nevoință al Sfântului Părintelui nostru Teodosie Întemeietorul Vieții de Obște, locul peșterii magilor, pentru a-i sărbători pomenirea.

În aceste zile sfinte și de sărbătoare ale Nașterii Mântuitorului nostru Hristos în Betleem, ale păstorilor care au vegheat noaptea pe câmpurile lor, ale magilor care au venit aici cu darurile lor și ale Sfintei Teofanii de lângă râul Iordan, pustiuurile Iudeii și ale Iordanului se bucură, cu adevărat.

Și deșertul Iordanului se bucură așa cum spune imnograful: „Lumina cea adevărată S-a arătat și El dă luminare tuturor. Hristos, Care întrece orice curăție, Se botează împreună cu noi; El aduce sfințenia în apă, și ea se face loc de curățire pentru sufletele noastre. Ceea ce este văzut este pământesc, ceea ce este simțit cu înțelegerea este mai presus de Ceruri. Prin spălare vine mântuirea iar prin apă, Duhul Sfânt. Prin coborârea în apă, ne înălțăm la Dumnezeu. Minunate sunt lucrurile Tale, Doamne, slavă Ție!”. Iar pustia Iudeii se bucură pentru că în ea s-a întemeiat modul de viață asemănător cu cel al îngerilor al monahilor purtători de Dumnezeu, Eutihie cel Mare, Sava cel Sfințit, Teoctist și Sfântul Teodosie Întemeietorul Vieții de Obște, printre mulți alții, pe care nu îi pot numi, „căci timpul nu-mi va ajunge” (Evrei

11, 32).

Sfântul nostru Părinte Teodosie a fost un râvnitor al cetei îngerești a cerului și, după ce a părăsit orașul său natal Mogarissos din Capadocia, a venit în Țara Sfântă, pentru a călca pe urmele naturale și spirituale ale lui Hristos, Dumnezeu nostru, care a venit aici în trup pentru mântuirea universală. Odată ajuns la Ierusalim și după ce s-a închinat la Mormântul dătător de viață al lui Hristos cel Înviat, ca o altă căprioară însetată, s-a retras la marii învățători ai lui Hristos și ai pustiei Palestinei, și la picioarele Sfântului Simeon Stâlpnicul din Antiohia, de la care a deprins viitoarele sale virtuți.

Purtătorul de lumină Teodosie a făcut acest lucru conform cuvintelor psalmistului: „Dumnezeu, Cel ce mă încinge cu putere, și a pus fără prihană calea mea. Cel ce face picioarele mele ca ale cerbului și peste cele înalte mă pune. Cel ce întărești mâinile mele în vreme de război, și ai pus arc de aramă în brațele mele. Și mi-ai dat mie scutul mântuirii mele și dreapta Ta m-a sprijinit, Și certarea Ta m-a îndreptat până în sfârșit, și certarea Ta însăși mă va învăța, Lărgit-ai pașii mei sub mine, și n-au slăbit picioarele mele” (Psalmul 17:35-40).

Într-adevăr, dragii mei, educația în Hristos și învățătura printr-un sistem educațional, sfaturile părintești și încercările din capcanele și vicleniile diavolului (cf. Ef. 6, 11), l-au întărit pe Sfântul Teodosie și l-au făcut vas al tainelor nespuse ale lui Dumnezeu, imitator al Sfântului Pavel, “răpit ...până la al treilea cer... și a auzit cuvinte de nespus” (2 Cor. 12, 2 – 4). Acest lucru este confirmat și de imnograful său, care spune: „În norul cel înțelegător al dumnezeieștii lumini, tu intrând, Teodosie, și tăblița cu degetul lui Dumnezeu scriindu-ți în inima ta învățăturile buneii credințe le-ai adus ucenicilor tăi, carte de viață, fericite”.

Potrivit istoricului consacrat Chiril de Skythopolis, Fericitul Teodosie a fost un apărător al credinței ortodoxe sănătoase, al „doctrinelor de închinare”, care au fost răstălmăcite de „oameni stricați la minte și lipsiți de adevăr” (1 Tim. 6, 5), potrivit Sfântului Pavel.

Aceștia erau „călugării schismatici din deșert care nu aveau comuniune cu Biserica sobornicească ci se aflau sub cearta și înșelarea lui Eutihie și a lui Dioscor”.

Este demn de remarcat faptul că atunci când Fericitul Teodosie a venit la Ierusalim, în timpul domniei împăratului Marcian cel plăcut lui Dumnezeu (396-457 d.Hr.), „a primit ospitalitatea unui Longhin, bătrân din Cappadocia, din Ordinul Spoudaeoi al Sfintei Învieri a Domnului Hristos”, care este actuala Frăție Hagiotafită. Acest bătrân Longhin l-a primit pe Teodosie și l-a pus sub îngrijirea binecuvântatului Ikelia, care construia în acea vreme Biserica Veche de la locul unde a stat să se odihnească Maica Domnului... Ikelia l-a luat pe acest tânăr Teodosie, deoarece era un cântăreț inteligent și l-a primit în Ordinul [călugărilor] Spoudaeoi, care erau foarte cucernici; când binecuvântatul Ikelia a murit, Teodosie a preluat conducerea lăcașului.

Sfântul nostru Părinte Teodosie a fost numit Cenobiarh pentru că în această Mănăstire care îi poartă numele, a înființat un Coenobiu și „de atunci, mulți s-au retras la el, cerând să trăiască cu el și, după ce i-a acceptat [ca monahi], i-a călăuzit spre voia desăvârșită a lui Dumnezeu și Dumnezeu era mereu cu el” și a fost „om îndemânatic” ca Iosif (Gen. 39, 2). Cu alte cuvinte, Teodosie știa că Dumnezeu era cu el și că toate lucrurile pe care le face sunt binecuvântate de Dumnezeu.

Să-l rugăm pe acest mare cetățean al pustiei și luminător al lumii ca prin rugăciunile sale și ale Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și Pururea Fecioarei Maria, să ne călăuzească mintea și inima spre voința desăvârșită a lui Dumnezeu și a

Mântuitorului nostru Hristos. Și împreună cu imnograful, să spunem: „Nu-ți părăsi turma, Preafericite Teodosie, ci prin rugăciunile tale către Domnul [Care S-a botezat în Iordan de la Ioan], roagă-te să ne mântuim”. La mulți ani! Amin”.

După otpust, bătrânul egumen, Arhimandritul Ieroteu, a oferit o agapă monahală.

Din partea Secretariatului General